

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Milana Lipovského a členov sudcov JUDr. Jána Mihála a JUDr. Petra Szaba na verejnom zasadnutí v Bratislave 23. júla 2008 v trestnej veci obžalovaného **P. K. a spol. pre trestný čin ublíženia na zdraví** podľa § 221 ods. 1 zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Tr. zák.) o odvolaniach krajského prokurátora v Bratislave a obžalovaných P. K. a P. L. proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 26. júna 2006, sp. zn. 1T 6/02, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 258 ods. 1 písm. c/, ods. 2 zák. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Tr. por.) napadnutý rozsudok **sa zrušuje** vo výrokoch o trestoch a spôsobe ich výkonov.

Na základe § 259 ods. 3 Tr. por. podľa § 37 Tr. zák. u obžalovaného P. K. **upúšťa sa** od uloženia súhrnného trestu;

podľa § 221 ods. 1 Tr. zák. obžalovaný P. L. **sa odsudzuje** na trest odňatia slobody **na 10 mesiacov a 16 dní.**

Podľa § 39a ods. 2 písm. a/ Tr. zák. obžalovaný P. L. **sa zaraduje do prvej nápravnovýchovnej skupiny.**

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave ako súdu prvého stupňa z 26. júna 2006, sp. zn. 1T 6/02, obžalovaní P. K. a P. L. boli uznaní za vinných zo spáchania trestného činu ublíženia na zdraví spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2, § 221 ods. 1 Tr. zák. v podstate na tom skutkovom základe, že

v Bratislave na M. ulici 10. novembra 2001 okolo 5.00 hod. vylákali z priestorov tamojšieho K. M. N., vonku ho napadli opakovanými údermi do hlavy s pištoľou zn. ČZT, vzor 52, ktorú mal P. K. a vyhrážali sa mu; údermi spôsobili M. N. rôzne zranenia hlavy, hrudníka, predlaktia a otras mozgu, čo si vyžiadalo jeho liečenie spojené s práceneschopnosťou desať až štrnásť dní.

Krajský súd za to obžalovaným uložil tresty odňatia slobody:

P. K. podľa § 219 ods. 2 Tr. zák., s použitím § 35 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., úhrnný a súhrnný trest na dvadsať rokov; zároveň bol vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu zrušený rozsudok Najvyššieho súdu z 29. marca 2005, sp. zn. 4 To 108/2004;

P. L. podľa § 221 ods. 1 Tr. zák. na osemnásť mesiacov.

Na výkon uložených trestov odňatia slobody podľa § 39a ods. 2 písm. c/ Tr. zák. obžalovaný P. K. bol zaradený do tretej nápravno výchovnej skupiny, obžalovaný P. L. podľa § 39a ods. 2 písm. a/ Tr. zák. do prvej nápravno výchovnej skupiny.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podali odvolania krajský prokurátor v Bratislave a obidvaja obžalovaní.

Prokurátor odvolaním sa domáhal zrušenia napadnutého rozsudku (§ 258 ods. 1 písm. b/, písm. c/, písm. d/ Tr. por.) a vrátenia vecí súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol (§ 259 ods. 1 Tr. por.). Podľa názoru tohto odvolateľa krajský súd sa nevyporiadal s motívom konania obžalovaných, že totiž poškodeného N. vydierali, žiadali, aby im platil bezdôvodne mesačne 5 000 Sk, ako to uvádza podaná

obžaloba (trestný čin hrubého nátlaku spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 235a ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák., resp. vydierania podľa § 235 Tr. zák.

Obžalovaný P. K. sa odvolaním domáhal, aby bol spod obžaloby oslobodený, lebo dôkazy ho neusvedčujú zo spáchania predmetného skutku. Za nelogický označil tiež výrok o treste s poukazom na svoje odsúdenie na trest odňatia slobody na devätnásť rokov, ktorého sa týkal výrok o uložení súhrnného trestu.

Obžalovaný P. L. sa odvolaním taktiež domáhal, aby napadnutý rozsudok bol zrušený, vec vrátená krajskému súdu a finálne bol spod obžaloby oslobodený. Tento odvolateľ svoj návrh odôvodnil s poukazom na okolnosti prípadu (nerealizovanie opakovaného výsluchu poškodeného N.); zároveň žiadal odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietnuť.

Najvyšší súd v intenciách § 564 ods. 4 teraz účinného Trestného poriadku (zák. č. 301/2005 Z.z. v znení neskorších predpisov) ako súd odvolací primárne konštatoval, že odvolania sú prípustné (§ 245 ods. 1 Tr. por.), že nezistil dôvod na rozhodnutie podľa § 253 ods. 1 a ods. 3 Tr. por., a preto v zmysle § 254 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov rozsudku i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, prihliadajúc pritom aj na chyby odvolaniami nevytýkané, pričom zistil dôvody na zmenu rozhodnutia pokiaľ ide o sankcionovanie obžalovaných.

Odvolací súd prioritne dospel k záveru, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v súlade s ustanovením § 2 ods. 5 Tr. por., pričom zistil skutkový stav vecí v rozsahu potrebnom na rozhodnutie. Krajský súd vychádzal najmä z výpovedí poškodeného M. N. a zo znaleckého posudku týkajúceho sa jeho zranení; správne vzal za základ svojho rozhodnutia svedeckú výpoveď poškodeného na hlavnom pojednávaní, ktorá bola pre obžalovaných priaznivejšia (in dubio pro reo), hlavne pokiaľ ide o tvrdené, ale nepreukázané vydieranie. Je potrebné zároveň konštatovať, že napriek adekvátnemu postupu súdu opakovanie výsluchu M. N. už v súčasnosti nebolo reálne; odvolacie námietky v tomto smere nie je možné akceptovať.

Krajský súd za tohto stavu teda opodstatnene rezultoval, že obžalovaní spoločne fyzicky napadli poškodeného a ublížili mu na zdraví; zodpovedajúce je preto aj právne posúdenie skutku ako trestného činu ublíženia na zdraví spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2,

§ 221 ods. 1 Tr. zák. Odvolací súd dospel preto k záveru, že zisteným skutkovým okolnostiam nezodpovedá právne kvalifikovanie skutku ako trestného činu vydierania či hrubého nátlaku (zámer sledovaný odvolaním prokurátora), resp. oslobodenie obžalovaných spod obžaloby (zámer sledovaný odvolaniami obžalovaných).

Odvolací súd však dospel k záveru, že by nebolo legálne a adekvátne prijať závery napadnutého rozsudku o sankciách.

P. K. rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 27. novembra 2004, sp. zn. 1T 6/02, v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu z 29. marca 2005, sp. zn. 4 To 108/2004, bol odsúdený za spáchanie trestných činov nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 1 Tr. zák. a vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. j/ Tr. zák. (miestne a časovo súvisiace s teraz posudzovaným deliktom) na trest odňatia slobody na devätnásť rokov so zaradením na jeho výkon do tretej nápravno-výchovnej skupiny; uložený trest si teraz vykonáva (so započítaním väzby) od 10. novembra 2001.

Uvedeným rozsudkom Najvyššieho súdu bol zároveň zrušený predchádzajúci spomínaný rozsudok krajského súdu vo výroku, ktorým boli obžalovaní P. K. a P. L. uznaní za vinných zo spáchania teraz posudzovaného skutku; tento bol právne kvalifikovaný ako trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 221 ods. 1 Tr. zák. a trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. spolupáchatel'stvom podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. V časti, ktorej sa dotýkalo zrušenie rozsudku krajského súdu, bola vec tomuto súdu vrátená, aby ju v potrebnom rozsahu prejednal a rozhodol.

Krajský súd reagoval tak, že jeho uznesením zo 4. novembra 2005, sp. zn. 1 T 6/02, podľa § 172 ods. 2 písm. a/ Tr. por. trestné stíhanie obžalovaného P. K. za predmetný skutok zastavil s vyslovením názoru, že trest, ku ktorému môže také trestné stíhanie viesť, je celkom bez významu popri treste už uloženom (odňatie slobody na devätnásť rokov).

S týmto názorom nesúhlasil Najvyšší súd, ktorý na základe sťažnosti prokurátora uvedené uznesenie krajského súdu podľa § 149 ods. 1 písm. b/ Tr. por. zrušil a tomuto uložil vo veci znovu konať a rozhodnúť; výsledkom tohto postupu je teraz odvolaniami napadnutý rozsudok.

Obžalovaný P. K. spáchal žalovaný skutok a tento bol správne teraz posúdený ako trestný čin ublíženia na zdraví. Zastavenie trestného stíhania tohto obžalovaného teda nie je možné prijať ako adekvátne, ako už predtým zaujal stanovisko Najvyšší súd.

Zároveň však tento dospel k záveru, že vzhľadom na posudzovaný delikt a časové relácie je bezvýznamné obžalovaného P. K. sankcionovať. V zmysle § 35 ods. 3 Tr. zák. prichádza do úvahy uloženie súhrnného trestu odňatia slobody za súčasného zrušenia predchádzajúcich odsudzujúcich rozsudkov, ktorými bol tomuto obžalovanému uložený trest odňatia slobody až na devätnásť rokov. Obžalovanému P. K. by ako súhrnný trest muselo byť uložené odňatie slobody minimálne v uvedenej výmere. Jej potrebné však vziať do úvahy, že za trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 221 ods. 1 Tr. zák. je možné (samostatne) uložiť trest odňatia slobody do dvoch rokov, čo vo všeobecnosti nepredstavuje závažnú sankciu. Od spáchania predmetného deliktu uplynula už doba skoro sedem rokov, počas ktorej je osobná sloboda obžalovaného P. K. stále obmedzená výkonom dlhodobého trestu odňatia slobody. Všetky okolnosti vo svojom komplexe aj podľa konštantnej súdnej praxe predstavujú výrazné momenty znižujúce stupeň nebezpečnosti činu, čo má vplyv na mieru sankcie (§ 31 ods. 1 Tr. zák.).

Tieto skutočnosti odôvodňujú záver, že trest uložený obžalovanému P. K. skorším rozsudkom (devätnásť rokov odňatia slobody) je dostatočný, a preto odvolací súd podľa § 37 Tr. zák. upustil od uloženia súhrnného trestu, a to vo vzťahu k jeho odsúdeniu rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 27. októbra 2004, sp. zn. 1T 6/02, v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu z 29. marca 2005, sp. zn. 4 To 108/2004. Spomínaný časový odstup od spáchania predmetného trestného činu odôvodňuje aj zmenu postoja odvolacieho súdu, ako bol predbežne vyjadrený v jeho spomínanom uznesení zo 16. februára 2006, sp. zn. 1 To 118/2005.

Uvedené výsledky o hodnotení trestnej sadzby za posudzovaný trestný čin a o vplyve časového odstupu od spáchania deliktu na jeho sankcionovanie sa v plnom rozsahu dotýkajú aj rozhodovania o treste pre obžalovaného P. L.. Odvolací súd okrem toho zistil, že tento obžalovaný (okrem posudzovaného prípadu) doteraz súdne trestaný nebol; v teraz rozhodovanej veci bol obžalovaný vo väzbe od 10. novembra 2001 do 26. septembra 2002, teda jeden rok a šesťnásť dní.

Odvolací súd potom na základe všetkých podaných odvolaní podľa § 258 ods. 1 písm. c/, ods. 2 Tr. por., považujúc tresty uložené obžalovaným za neprimerané, ako oddeliteľnú časť zrušil napadnutý rozsudok vo výrokoch o trestoch a spôsobe ich výkonu. Skutkový stav bol v napadnutom rozsudku správne zistený, resp. dôkazmi vykonanými bezprostredne pred odvolacím súdom doplnený (odpisy registra trestov obžalovaných); v zmysle § 259 ods. 3 Tr. por. boli teda splnené podmienky na priame rozhodnutie Najvyššieho súdu.

Podľa § 37 Tr. zák. bolo potom upustené od uloženia súhrnného trestu u obžalovaného P. K. a obžalovanému P. L. bol podľa § 221 ods. 1 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere totožnej s doteraz vykonanou väzbou; tento považuje odvolací súd za primeraný a zodpovedajúci zákonným kritériám. Boli splnené podmienky na zaradenie obžalovaného P. L. na výkon trestu do prvej nápravno-výchovnej skupiny (§ 39a ods. 2 písm. a/ Tr. zák.), a preto aj takto bolo odvolacím súdom rozhodnuté.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 23. júla 2008

JUDr. Milan L i p o v s k ý , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová